

GROFOVA HUDA URA

Nekoč so Kozlov rob nad Tolminom krog in krog obdajala polja in temni gozdovi. Iz gradu, ki je bil sezidan na tej vzpetini, se je grof lahko neovirano razgledoval gor in dol po dolini, na sever in jug, na vzhod in zahod. Tako kot pogleda na lepo pokrajino in sinje nebo se je veselil tudi dobre hrane in strastno je bil zaljubljen v lov. Za kmete, ki so živeli na njegovi zemlji, mu je bilo figo mar, redno pa je od njih pobiral visoke davke in zahteval, da so zanj tlačanili.

Prišlo je vroče poletje. Žito na polju se je obložilo s težkimi klasi in obetalo je dobro letino. Kmetje so na prste računali, koliko žita bo šlo grofu in za koliko pek kruha ga bo ostalo njim. Z bližanjem časa žetve se je po njihovih domovih širila tudi dobra volja, saj je to pomenilo, da bo najhujša lakota kmalu za njimi.

Nekega večera je grof slonel na obzidju svojega gradu in tuhtal. In ko je iztuhtal, se je glasno zakrohotal. »Le kako, da se nisem tega že poprej domislil?«

Brž je dal poklicati služabnika in mu velel: »Pojdi v vasi, zberi može in za jutri zaukaži tlako. Okrog in okrog Kozlovega roba naj zgradijo visoko ograjo!«

Grof je bil silno navdušen nad svojo zamisljijo. Ko bo ograda postavljena, mu bodo vanjo napodili srne in jelene, in divjad se mu bo sprehajala tik pred nosom! Kadarkoli se mu bo zahotelo, jo bo lahko streljal kar z grajskega obzidja!

Prišel je dan, ko bi se morala pričeti žetev. Namesto tega so kmetje še vedno postavljali grofu ograjo okrog Kozlovega roba. Vsak naslednji dan jim je prinesel hujšo lakoto in po kočah so že brskali za zadnjimi ostanki hrane, ki bi jim vsaj malo nasitili lačne želodce.

Minilo je še nekaj lepih dni, ko je grof spet poklical služabnika predse in mu naročil: »Pojdi med kmete in dobro poslušaj, kaj govorijo.«

Ko se je služabnik vrnil, je grofu povedal, da so kmetje silno jezni nanj. Tako zelo, da ga preklinjajo.

»To je dobro, to je dobro,« se je zasmel grof in si od zadovoljstva pomel roke. Vedel je, da bo jeza gnala može in bodo hitro dokončali delo.

Minilo je še nekaj dni, v katerih je žito svoje težke klase pripognilo že čisto do tal. Potem pa je po dolini potegnil veter in prišlo je, česar so se vsi bali. Od zahoda so nebo pričeli zagrinjati črni oblaki in zadišalo je po toči. Kmetje so nemočno vili roke

zaradi gorja, ki jih bo zadelo, in solze so jim polzele po licih. Nad polji zlate pšenice se je razbesnela huda ura in ujma je kmalu uničila ves pridelek.

Tedaj je grof spet poklical služabnika in mu naročil: »Pojdi skozi vasi in dobro poslušaj, kaj govorijo kmetje!«

Ko se je služabnik vrnil v grad, ga je grof poklical predse. »No, govôri, ali kmetje tokrat še huje jokajo?«

»Ne, cenjeni grof, zdaj ne jokajo več.«

»Ne?« se je silno začudil grof. »Kaj pa počnejo? Govôri!«

»Ljudje zdaj molijo in prosijo boga, da jih reši grofa,« mu je povedal služabnik.

Te besede so grofa silno vznemirile in senca zaskrbljenosti je legla nanj. Niti slastna večerja mu ni več dišala in raje se je zavlekel pod odejo.

V noči, ki je prišla, se je grof med spanjem in budnostjo premetaval po postelji. Ko je bilo še daleč do jutra, so od vsepovsod prilezle uši, skočile nanj in ga pričele neusmiljeno gristi.

Do jutra so grofa košček za koščkom pojedle.